

Szegedhez csatolta a földművelési miniszter a horgosi 3500 holdas paprikatermő területet

A szegedi vegyikísérleti állomás kirendeltséget állít fel Horgoson

(A Délmagyarország munkatársától) A Bácska felszabadításával a magyar paprikatermő terület is megnövekedett. Horgoson és környékén 3500 katasztrális holdon intenzíven termeltek paprikát, évenként 160–170 vagon örlemény került értékesítésre. A Délvidék visszatérésével egyidőben megtörténtek az előkészületek, hogy a horgosi paprikatermelést bekapcsolják a magyar szervezetbe. Ennek a feladatnak az elvégzésére Szanyi István, a szegedi vegyikísérleti és paprikakísérleti állomás vezetője kapott megbízást a földművelési minisztertől. Szanyi igazgató már lefolytatta a napokban az előzetes tárgyalásokat, a jövő héten újból Horgosra utazik, felveszi az ottani paprikakészítést és a termelőkkel, kikészítőikkel, valamint a paprikakereskedőkkel folytat tanácskozásokat, hogy a horgosi paprikatermelést bekapcsolja a magyar szervezetbe.

Az előkészítő tárgyalásokról Szanyi István kérdésünkre a következőket mondotta:

— A horgosi mintegy 3500 holdat kitevő paprikatermő területet a földművelési miniszter a szegedi kerülethez csatolta. A szegedi vegyikísérleti állomás rövidesen Horgosra kirendeltséget állít fel. Horgoson és környékén főképp a szegedi csipős paprikát termelik és 14 paprikaörlőmalom dolgozik nyolcvan kőpárral. A horgosi paprikatermelők kivétel nélkül magyarok, a minap küldöttségileg kérték nálam, hogy mielőbb kapcsoljuk be őket a jól bevált magyar értékesítési szervezetbe, mert eddig nem volt biztosítva a megélhetésük. A magyar értékesítési szervezet most a legrövidebb idő alatt kiépítjük Horgoson, az ottani paprikatermelés a legszorosabb kapcsolatba kerül a szegedivel.

Hangos öröm fogadta az utcákon a fény premierjét

Tanulságok a vaksötét éjszakákból

(A Délmagyarország munkatársától) Szinte ünnepi eseménynek számít, hogy ismét kigyúltak a város fölött az éjszakai fények és újra világosak lettek az utcák. Valami eddig nem ismert, relatív boldogság töltötte el a szíveket, a fény premierjén még a késő éjszakai órákban is feltűnően sokan rótták az utcákat és hangosan hálálkodtak minden dolgok jóra fordítójának azért, mert megszűnt a sötétség és nyugodtan hajthatjuk álomra fejünket: a szelíd villanyfény örökös az éjjel után elcsendesült utcákon jól kiérdemelt álmunk felett...

Két hétig tartott a légvédelmi elsötétítés és ez alatt a két hét alatt a történelem meghozta számunkra az igazság újabb hajnalát. Felvirradt a fény bácskai testvéreink felett és visszatértek újabb, 22 esztendő előtti jogtalanul elszakított területeink. Két hét nem nagy idő, különösen ha azokra a világvárosokra gondolunk, ahol már másfél-két esztendeje örökös sötétségben élnek a lélegtalmi óvóhelyen bálnak az emberek... Különös kegyelme hát a magyar sorsnak, hogy ilyen rövid idő alatt jelenhetett meg ismét a fény éjszakáink fölött és a magyar kedély elpusztíthatatlanságához tartozik, hogy ma már szívesen tréfálkozunk a sötétséggel s derűsen tekintünk vissza az elmúlt két hét borús éjszakáira...

„Sötét van, nem látok...”

Amikor a jótékony holdfény széthintette sugarát a város felett, még csak elviselhető volt a botorkálás az éjszaka óráiban. Sötét, akadtak olyan romantikus lelkek is — ilyenkor, tavasz idején, hogyne akadnának! —, akik örültek a regényes, andalító homálynak, amely jótékonyan kegyébe veszi az andalgó ifjúságot és sok mindent eltakar...

Sok kedves, derűs és sok elgondolkodtató megjegyzést hallott a légvédelmi lámpa kékes fénykévéje mellett bátran haladó éjszakai gándor az elsötétítés ideje alatt.

— Olyan sötét van, hogy ha valaki pofonvág, azt sem tudom, kinek köszönjem meg! — magyarázta a Kigyó-utca sarkán egy cinikus férfihang. Bátor cinizmusával bizonyára imponálni akart társnőjének, aki viszont esdeklő, ijedt hangon kérlette:

— Gyujtsd már meg azt a lámpát, nem me-

rek lépni a járda széléről. Amilyen szerencsém van, a kanálisba szorul az új cipőm sarka...

Mondanunk sem kell, hogy ez a panasz olyan éjszakán hangzott el a sötét némaságban virrasztó emeletes bérpaloták árnyékában, amikor nem működött a jótékony holdvilág és áthatolhatatlan feketeség terjeszkedett az utcákon. A vadonatúj cipő sarkát pedig méltán féltette az ijedthangú hölgy, hiszen oly nehezen harcolta ki cipőutalványát, sőt az utalvánnyal kapcsolatos háztűznéző alkalmával fel is fedezték zsírkészletét és liszt-tartalmát...

Leverő a sötétség — most tudjuk csak — esős éjszakának idején. Ilyenkor aztán szeszkezdvelő polgár legyen az, aki humort mer csillogtatni, miközben kalapját leszeli fejről valamely sötétben bicikliző siheder gonoszul előrenyújtott karja, az átjárónál pedig egy békésen szunyókáló konflisó álmát zavarja meg, amikor keresztülbukik rajta...

— Sötét van, nem látok, gyere babám, gyujtsd világot! — énekelte egy határozottan borízú hang, valahol a Rudolf-tér tájékán, pontos helyszíni rajtot azonban nem áll módunkban nyújtani, mert halvány, pislákoló fogalmunk sem volt, hogy a Klauzál-tér felé, vagy a Dóm-térre visz botorkáló lábunk. Persze, a fent nevezett Baba önagysága nem sietett az azal a lámpagyújtogatással. Légvédelmi ügyelet volt bizonyára valahol a Felsővárosban...

A „Pompéji végnapi” kedvenc ifjúkori olvasmányunk volt, élénken emlékszünk tehát arra, hogy Nydia, a vak virágárusleány vezette ki a hamuesőbe burkolt, pusztuló városból Glaucust, a keresztény nemesurat és szerelmét, a szépséges Yonet... Ugyanis az orrukig sem láttak, — no nem a szerelemtől, csupán az ítéletidő vaksötétjétől. Ez a jelenet juott eszünkbe valamelyik éjszakán, amikor a Dugonics-téren előtünk botorkálók a vakokra emlékeztek:

— Istenem, milyen szomorú lehet a vakok élete. Most tudom csak, hogy sötétségben élünk...

Arra gondoltunk, hogy ilyen komoly idők esetén csakugyan példát kell vennünk a vakoktól, akik befelé néznek és látnak s akik ki tudják vezetni a látókat a pogányság, szeretetlenség, megnevelés Szodomájából...

„Legyen világosság!”

Most tudjuk igazán, hogy csak relatív örömek léteznek ebben a bús világban. A fény az éjszakai szelíd lámpafényt sem tudták értékelni addig, amíg nem tapasztaltuk ki saját bőrünkön, orrunkon, legjobb esetben cipőorunkon, hogy mi az az egyiptomi sötétség... Bezzeg, felderült most a lelkünk, amikor kimondta az Országos Légvédelmi Parancsnokság, hogy „Legyen világosság” és *lőn világosság*... Moziból, színházból jöttek az emberek s ahogy kiléptek a régi, barátságos, bár nem túlságosan nagy fényben úszó szegedi utcákra, ilyen felkiáltásokat, sóhajtásokat lehetett hallani:

— Hála Istennek, hogy ezt is megértük!

— Végre ismét világosság van!

— Már el se hiszi a szemem, hogy villanyfényt lát!

— Hála Istennek, hogy ismét látunk!

A Belvárosi Mozi előtt egy jókedvű, túlbodog fiatalember szemünk láttára hajította el kék celofánnal burkolt fényű, légvédelmi zseblámpáját és olyan nagyot kurjantott a csillagok alatt szelíden himbálózó ívlámpák felé, hogy talán még a Göncölszekéren is meghallották... (—)

Meghalt özv. Bocskay Béláné, Albrecht főherceg feleségének édesanyja

(A Délmagyarország munkatársától) Hosszas szenvedés után szerdán hajnalban 61 éves korában meghalt özvegy felsőbányai Bocskay Béláné, született Farkas Eszter, Albrecht királyi herceg feleségének édesanyja.

Özvegy felsőbányai Bocskay Béláné már évek óta súlyos, gyógyíthatatlan betegségben szenvedett. Batthyány-utca 4. szám alatti lakásából, ahol idősebb leányával, Sepess Mihályné Bocskay Emmával és vejével együtt lakott, már hosszú idő óta nem mozdult ki. Betegágánál több ízben megfordult Albrecht királyi herceg és felesége is. A betegségben az elmúlt hetekben roszabbodás állott be, kezelőorvosa, dr. Bukovinszky László naponta többször is megfordult a nagybeteg ágyánál.

Szerdán hajnali 2 órakor állott be a krízis, hozzátartozói értesítették orvosát, mire azonban a kezelőorvos megérkezett, özvegy Bocskay Béláné már halott volt. A halálesetről értesítették dr. Ács Sándor kerületi tisztiorvost is, aki nem sokkal később megjelent a halottaságnál. A halálesetről Sepess Mihályné Bocskay Emma táviratilag értesítette hugát, a királyi hercegnéasszonyt, aki szerdán délután 2 órakor gépkocsin megérkezett Szegedre és azonnal édesanyja halottaságához sietett. Intézkedésére édesanyja holttestét még a délután folyamán elszállították a belvárosi temető halottasházába, ahonnan majd örök nyugalomra helyezik pénteken.

Bocskay Béláné férjével, két fiú és két leánygyermekével együtt az 1920-as években Délvidékről menekült Szegedre. Férje gépész volt, először az egyik szegedi gyárban működött és a Bocskay-család a Margit-utcában lakott. Később a László-utcaiban családi házat vettek. Itt érte 10 esztendővel ezelőtt férje halála. Három esztendővel ezelőtt az özvegy a Batthyány-utca-ba költözött, ahol a 4. szám alatt vejével, Sepess Mihályné és leányával lakott. Özvegy Bocskay Béláné éppen betegségére való tekintettel az utóbbi évek alatt teljesen visszavonultan élt Batthyány-utcai lakásában. Egészségének helyreállítására mindent elkövettek, betegsége azonban annyira előrehaladt volt, hogy gyógyítani már nem lehetett, szerdán hajnalban bekövetkezett halála.

A lesújtó haláleset miatt Szegedre érkezett Katalin leánya, a királyi hercegnéasszony. A délután folyamán fogadta Bakó László református lelkész.

A késő délutáni órákban a gyászoló család gyászjelentést adott ki. Az elhunyt uriasasszony leányai: Albrecht királyi herceg felesége Bocskay Katalin, Sepess Mihályné Bocskay Emma és fiatal Bocskay Károly, Bocskay László gyászolják.

A temetés időpontját április 25-re, péntek délután 4 órában állapították meg. A holttestet a belvárosi temető halottasházában ravatalozták fel, ahonnan pénteken délután a református egyházszerzőtára szerint helyezik örök nyugalomra.